

MARINA-EVELINA CRACANĂ

cl. a XI-a, Grupul Școlar „Demostene Botez”, Trușești, Jud. Botoșani
Premiul Mare, secțiunea „Poezie – liceeni”

24 de ore

Stăm înghesuți și limitați de membrane
ca într-o rodie târzie,
așteptând moartea
să ne substituie interferențele
cu aerul din oasele păsărilor.
Eterul își clădește în noi azilul...

*

Asfințit.
Cameră galbenă.
Liniile din palmă suferă de ataraxie
precum biletele de papagal abandonate în piață.
Iluziile au izbutit să construiască un lupanar
pe care îl numesc adesea
„acoperiș deasupra capului”;
peste el,
asemenea unui hoitar, timpul bate din aripi
trăindu-mi zborul.

Noaptea
nu mai sunt bufnițe decât în propriile gene
mișcând repetitiv din gât
cu ochii unei morți trecute;
niciuna... nici măcar una nu are humusul viitorului sfârșit.

La miezul nopții
visele atacă precum indigenii junglei
antrenându-mi eul în dansuri tribale.
Mă revărs în pocale de tinichea pe care le bea realitatea
păzindu-mi cortul ca un eunuc orb.

Dimineața
scotocesc eterul în căutarea
empireului;
nu e nici măcar soarele acolo...
e numai o ceață cleioasă de toamnă
ce mi se lipește de ochi.

*

A mai trecut o zi
prin camera mea fără ferestre.

Orfeu pe contrasens

Dar tu nu știi cum am fost înainte de cântec.
Mi-am depus instinctele de fiară sălbatică
precum un argint viu la baza inimii.
Tu nu poți ști ce a fost înainte
ca lira să cuvânte...

*

Voi cădea în inducția întunericului
ca o taină ofilită.
Ești palid și
visezi în culorile Stixului...
Te-ai întors din oazele tăcerii –
îți spuseseam că port eșarfa verde
iar tu te-ai întors, m-ai privit
și-ai răspuns:
„Am mai văzut alge
la gâtul lui Sapho
înainte de aruncarea în apă...”
și iarăși ai tăcut.

Făcând abstracție de simțurile camale

am săpat lumea asta cu gândurile mele
în pământ, pe pământ și-n ceruri cu păsări
altfel propriul meu rost m-ar fi ucis
precum dinții netociți omoară iepurii
am săpat lumea asta cu gândurile mele
ca o cârțiță nebună
am făcut tuneluri pe care vor merge liniștiți alții
cuvintele îmi cresc în unghii
semnele de întrebare sălbatic mi se-nșiră pe cornee
am săpat lumea asta cu gândurile mele
ca să vad
și ca o cârțiță
nu am văzut nimic...

Poem-giulgiu

A doua zi ea se simțise în pat
ca într-o cadă cu lapte rece,
de parcă îi crescuseră în oase coraliile femeilor cu ovule zdrobite.

La micul dejun corpul îi trosnea între cearșafuri
pe când el se ascundea în coloana ei vertebrală
ca un nerv necrozat
paralizându-i partea stângă cu tot cu inimă;
abia acum își dădea seama că toate drumurile pe unde
se ținuseră de mână s-au închis în papucii de casă
sfărtecați de Hera cu dinții ei de câine turbat
iar pustiul îi astupa treptat cărările din tălpi.

Întinsă cu fața în sus
varul din tavan i se scurgea în piele
mai întâi pe partea dreaptă... apoi pe partea stângă
și arcurile din saltea nu mai amortizau nicio cădere.

Ommm...

Sunetul ăsta curge din glasul tău
ca o mutație alchimică a tăcerii.
Dar tu meditezi
mai ales când alergi prin oraș
iar furnicarul de oameni îngână
grotescul și eclecticul „ommmmm”
ca pe o acustică a răspunsurilor.
Străbați mulțimea lichidă ca o bulă de aer
ce se înalță predilect către atmosferă.

Ești aerian când mergi pe stradă...

Nu am putut să-ți ating niciodată
gândurile... sunt
ca niște baloane umflate cu heliu
pe care pot numai să le țin în mână
legate cu o sfoară,
apoi să le dau drumul admirându-le zborul.
Mă simt electrizată
când îți ating tâmpla
și mă ghemuiesc în pupila ochiului tău mic
precum o reminiscență a plenarei viziuni...
Ia-mă odată la tine în cuget atunci când urci scările
ca să evaderez de sub teroarea
hazardului de pași.

Strigăt mut

Te-am rugat să nu mă strigi
mut prin oraș în după-amiaza toridă.
Ești mândru de simțul realității
pe care îl porți agățat la gât
precum făceam eu cu cheia de la casă
când eram copilă.
Și totuși nu poți să-mi spui
de care parte a pleoapelor se află visele.

Aseară am adormit sub tocul ușii;
e ciudat cum cutremurul din tine
și-a aflat epicentrul la mine în cameră...
În adâncul tău s-a mișcat ceva puternic...
două plăci tectonice din univers
s-au ciocnit undeva deasupra inimii
dar ochii tăi culegeau pietrele din asfalt.
N-ai simțit nimic.
Toate undele au venit la mine
atacându-mi centrul de greutate...
Iubitul meu seismic,
nu mă striga mut
prin oraș
în după-amiaza toridă...

Ruhee